

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ДА ДЕ
И ТОЙ МАЛКО

chitanka.info

— Още едно кафенце ще пийна... Аха, и ти ще си сипеш... Ами така е — с тая карантина не можем се видя, все по телефона прием кафе. Не може приказка да си продумама като хората, да видим кой коя кога къде как...

А, самичка съм. Само моят е в източната спалня, ама него кой го брои... Да, реших да ремонтирам там, та сега ще поразчистя... Е, той изнася по-едрите вещи, диваните трябва да извлече, библиотеката да опразни, да я премести в средата, да увие всичко в найлоните...

Аз ли? Ами аз моята я свърших! Прибрах си кутийката с украшенията, имах малко обувки — ама, не, само двайсетина чифта, в шкафа под единия диван, та го накарах да ги премести. Да, де — и той имаше обувки там — едни маратонки и едни зимни. Прибра ги, даже се опитва да се прави на хитър. Да оставел едните, че можело на заместника му да потрябват... Той носи 45 номер, а Пешо е с 43, как ще му станат? Ама се въздържах, не вдигнах скандал за пустото му любопитство...

Защо, викаш, да ремонтирам спалнята? Ми не знам и аз, да ти кажа. Карантина, скука, трябва ми занимавка. А и апартамента поддържам. Мой е, все пак... Какво? Да, де — и негов се брои. По документи. То нямаше и да го има тоя апартамент, ако не го бях направила. Живеехме на едни петдесет квадрата. Децата завършваха училище, можеше и занаят да де оправяме. Ама не съм свикнала аз така... А, онзи апартамент? На баща ми? И сега ходя там. 48 квадратни метра е, знам. Обаче, разбираш ли... Исках по-така...

Та накарах моя да почне втора работа. Пари да изкарва. И кредит изтегли. Не бе — как ще се е уморявал? Имаше време и на едното място да ходи, и на другото да работи, оставаше му и на строежа да се занимава, та по-евтинко да ми излезе, и за сън даже.

При това се грижех за него. Всяка неделя го водех на лозето на баща ми — да се поосвежи с полска работа.

Стана моят апартамент над 120 квадрата. Е, малко ни е тесничко сега — той в хола, аз в спалнята, кучето в другата спалня, кухнята и трапезарията за срещи. Не, не че много го срещам... Ама какво да правя? Да ми приказва той разни работи, дето ме правят да изглеждам невежа глупачка. Все ги измисля едни...

Не може така Сульо и Пульо да говорят каквото си мислели... Аз, като ми потрябва акъл, пускам си телевизора. Умни хора говорят

там. Ако не са умни — как ще ги пускат? И все с титли едни...

Да, бе — той и моят приказва неща, дето три дни след това от екрана потвърждават, ама... Как да му вярвам на моя — по къси гащи ходи из къщи, титли няма, все един скептик... И се присмива... На хората от екрана се присмива! На министри, депутати, генерали...

А най-гадното е, че няколко дни по-късно се оказва прав... Ма, не може така! Аз, дето съм го гледала по гол задник, да му вярвам, а да не вярвам на хора в униформи и с титли...

Какво „ремонтът“? А, ще го правя... Ще дойдат майсторите, моичкият ще ги надзирава, ще тича да купува каквото трябва... Аз временно може да се преместя при баща ми. Стар полковник е той, знае кое е правилното — нали ме е учил на това...

И, като свърша с ремонта... Какво „мъжът ми“? А, да де — и той малко ще участва. Трябва апартаментът ми да стане като хората... Не като...

Я, остави това, ами кажи как е Ленчето? Чух, че нов си намерила...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.